

ՔԱԽԱՆՁԱՆՔ ԼՈՅՍՔՆ

Ձգալ վրձիտ համրոյրդ երկար թարթիչներէս,
 Լոյս կշռական, անշարժ է մէտն հոգւոյս տրտում.
 Գուցէ մահուան ծաղիկներուն թիթեռնիկն ես.
 Կը մըթագնի թափանցկութիւնը բիւրեղին
 Ամէն անգամ, երբ այս բիւրէն կը փախչիս զուն
 Որ տեսական շափիւղան է, ծո՛վ երկնային:

Դուն կը մարիս աչքերու մէջ, զուն կը մարիս
 Զուրբերուն մէջ ուր կ'արթննան ծիածաններ,
 Գուցէ միակ ցուցումն է մութ հոգիիս
 Շո՞ղ մը բեզմէ որ զաղտնորէն մատներուս ծայր
 Կը մարգարտէ կաթիլ մ'արցունք, կապո՞յտ ստուեր,
 Երբ ձեռքերուս անդորր աղօթքն է դալկահար:

Ու ծառերու մութ սրտին մէջ զուն կը մարիս,
 Աստղերուն մէջ, արեւներուն, ժրպիտներուն.
 Գուցէ միակ բոցն է մըռա՞յլ իմ հոգիիս
 Կա՞յծ մը բեզմէ որ զաղտնորէն շրթներուս վրայ
 Կը սուտակէ սիրոյ համրոյր մ'այնքան սարսուռն,
 Զոր ընդունողը յուզումէն յանկարծ կու լայ:

Եւ երգերու խորհուրդին մէջ զուն չե՛ս մարիր,
 Եթէ անոնց աղբիւրը սիրտն է վիրտուր.
 Դուն կաթիլ մ'ես, զուն ծաղիկ մ'ես, զուն ոսկելիք
 Առատուն ես, ալէլուիա՛, ալէլուիա՛,
 Դուն բարձունքի տաճարներուն վայրի օրօր,
 Բիւրեղ գանգակ որ յաւիտեան կը թրթրէ աչք:

Կախարդուած եմ արգիօք որ բեզ շատ աւելի
 Կը տեսնեմ հոն, ուր վիշապի թեւերդ անհուն
 Կը ծանրանան արցունքին տակ աստղալի.
 Եւ զուն այնքա՛ն խորունկ ես հոն, այնքա՛ն մթին
 Եթիւմա՞նով սիրելի շիրիմներուն,
 Որ իմ ձեռքերս կ'ըլլան տափո՞ր պաղատագին:

Քեզ առնելու համար կաթիլ բիւրեղային,
 Քեզ առնելու համար սրտիս մէջ՝ բալնցի
 Արշալոյսի մը, որուն բոցը տակաւին
 Զի ծաղիկեցաւ մէջն առաքւան քրքումներուն.
 Ես եղա՞յ ո՞ր իմ խորհուրդին մէջ աստուածի,
 Եւ հեկեկանքս եւ հովերուն մէջ օրօրուն:

Փռչի, գուցէ աճիւն մեռած անթրելի
 Թիթեռներու, որոնց պարտէզն է շափիւղան.
 Դուն կը ծածկես ամէն տեսիլք, ամէն ալի
 Որ աւազին ոսկի մարմինը կ'օրօրէ,
 Դուն մատներուս դալկութեան մէջ հո՛ւր ծիածան,
 Եւ լըռութեան մեծեանին մէջ ծո՛վ բամբուէ:

Ի՛նչ կը մընայ բեզմէ, խորհո՞ւրդ աստղային,
 Երբոր կ'իջնէ մահուան ստուերը մըթամած,
 Բիւրեղուն խորը զոյգ մը շի՛թ, քո՞ցն անհունին,
 Եւ մարմարէ կողերուն վրայ ցո՛ւրտ փայփայում.
 Ա՛հ, զուն գուցէ միայն ցրնո՞րք մ'ես թեւարաց
 Մեր տանջանքին, մեր կարօսի երազներուն:

Ե՞րբ կը շարժի, լոյս կշռական, մէտն իմ հոգւոյս,
 Գըթա՞ խորունկ սեւեռումին այս ձեռքերուն,
 Որ միանալ միայն գիտցան ձերմակ, սարսուռն.
 Դեղեցկութեան պաշտումներով անբըջայոյզ,
 Ու գըթա՞ որք սա ճըրագին՝ հողէ սափոր՝
 Որուն գուցէ ոսկի մեղուն ես տարփաւոր:

Ի՛նչ փոյթ, օրերը քո փառքդ են գուցէ կարմիր,
 Բայց իմ ճրագիս, խոնարհ աստղի մը որբութիւն,
 Մըռայ սրտին մէջ զաղտնորէն զուն չես մարիր.
 Բայց ամէն ալ իր ծիրով բեզ չի պարփակեր,
 Վրճուկ շողի մը կախարդանքն ես միայն զուն,
 Ու կը տեսնեմ քու բոցիդ մէջ այնքա՛ն վարդեր:

Ա՛հ, շարժէիր մէտն իմ հոգւոյս, ինչպէս նըւազ
 Մը բիւրաստեղն, որ հնչէ՛ր միշտ, անվերջօրէն,
 Ու գիշերին այս օրհնութիւնը, սա ձերմակ
 Ուղին տանէր զիս պաշտումին Առատեան,
 Ալէլուիա՛, բացուէ՛ր շրթներս համրոյրէն
 Կախարդավառ քու ոսկիիդ, լոյս կշռական:

Եղի՛ր վերջին կայծ մը որ քա՛ւ ըլլայ ինձի,
 Ձգալու դեռ որ զոյգ աչքերս ունեմ անհուն
 Տեսիլներով կախարդանքի ու միջոցի.
 Ձգալու դեռ որ ծաղիկներ կը ծանրանան,
 Կուրծքիս վրայ բեռը կարմիր ծաղիկներուն,
 Զոր հիւսեցի պըսակներուն պէս դալկութեան:

Եղի՛ր արցունք, եղի՛ր կաթիլ, եղի՛ր համրոյր,
 Եղի՛ր ծաղիկ, եղի՛ր կապոյտ ծովերուն,
 Միայն գըթա՞ որ շիրիմին մէջ մահարոյր
 Քու շնորհիւ տեսնեմ ձեռքերս, եւ անոնցմով
 Սիրտս վերցնեմ, երակէ շուշան՝ Արեւներո՛ւն,
 Կեանքի՛ն, կեանքի՛ն վերցնեմ դեռ սիրտս գինով...

Գանիւէ

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՅ